

संध्याकाळची वेळ - पावसाची रिपरिप संपून आता चांगलाच कोसळू लागला होता - हातातल्या पिशव्या सांभाळत मी चावीने घराचं दार उघडलं आणि ... घरात पाउल टाकणार तोच मागून "वाचवा मला वाचवा, अरे मारू नका रे मला कुणी वाचवा " - हे शब्द कानावर आले. मागे वळून पाहिले तर साधारण पन्नाशीतील एक बाई काकुळत्या नजरेने आणि भेदरलेल्या भावाने माझ्याकडे पहात होती. तिच्या मागे पाच सहा मुलं हातात दगड व काठ्या घेऊन उभी होती. मागचा पुढचा विचार न करता पुढे सरसावून मी प्रथम त्या मुलांना ओरडून तिथून हाकलून लावलं व मग त्या बाई कडे पाहिलं तेव्हा तिला कुठे तरी पाहिले असल्याचं मला अंधुकसं आठवलं. मी तीच जवळ जाउन तिच्या पाठीवरून हात फिरवत तिला दिलासा दिला. तिचं नाव विचारलं तर ती प्रतिमा असं म्हणाली. माझ्या अंगावर सरकान कटाच आला. अगं बाई! ही देशपांड्यांची प्रतिमा तर नाही? हो हो नक्कीच. ह्यात काही शंकाच नाही. Oh My God! ही अशी काय झाली आहे ? माणूस एवढा बदलू शकतो? माझा डोकं तर बाधीरच झालं होतं.

पण लगेच भानावर येउन मी तिला घरात आणलं. संबंध ओली चिंब झाली होती पाउसात. मी तिला बदलायचे कपडे दिले, आणि मी हि कपडे बदलायला आत गेले. आणि तिथूनच माझी एक लहानपनापसुंची मैत्रीण आहे अलका, तिला फोन केला. तिला हा आत्ताचा घडलेला प्रसंग सांगून आता प्रतिमा माझ्याकडे असल्याचे सांगितले. अल्काने मला वीस ते पंचवीस मिनिटात माझ्याकडे येण्याचे आश्वासन दिले.

प्रतिमा तिथेच एका खुर्चीवर मान खाली घालून बसली होती. मी तिला विचारलं, " अगं प्रतिमा, मला ओळखलस का? नीट बघ न. अगं मी शिलू -शिलू प्रधान." तिने फक्त माझ्याकडे पाहिलं.

तिच्या डोळ्यात मला काही ओळख दिसली नाही. हीच प्रतिमा लहानपणी एवढी गोड, सुंदर होती. सगळ्यात हुशार आणि मुख्य म्हणजे सगळ्यांना हवी हवीशी वाटणारी, लहान मुलांचे लाड करणारी, मोठ्यांशी आदबीने वागणारी अशी होती. नाच तर खूपच छान करायची. पूर्वी आम्ही वाडीत रहात होतो; ही एवढी मोठी सोसायटी नव्हती. वाडीतल्या प्रत्येक कार्यक्रमात हिरहिरीने भाग घ्यायची. मग ते धावा पाळीचे खेळ असोत, बसून पत्ते असोत, dance असोत वा मुलांच्या बरोबर गोट्या, विटी दांडू वा क्रिकेट खेळायचे असो. प्रतिमा आपली पुढे असायची. अभ्यासातही चांगली होती, त्या मुळे शाळेतही सगळ्या शिक्षकांची लाडकी होती. कामाच्या बाबतीतही नेहमी म्हणायची, " कुठलाही काम हातात घेतल्यावर अर्धवट सोडायचा नाही. शेवट पर्यंत जायचं." ह्या शिकवणीची तिला केव्हा सवय झाली, ह्या सवयीचा स्वभाव झालं हे तिचं तिला ही समजलं नाही. पुढे सगळ्या मुलांच्या नाझरा तिच्यावर असायच्या. खरोखरीच फार सुंदर दिसायची. पण मग

माशी कुठे शिंकली? माझ्या डोक्यातले विचार जातंच नव्हते. आमच्या दोर्घांचा एक एक कप चहा झाला. आणि आता अलका येईल म्हणून, एकीकडे भज्जीची तयारी करत होते. टिंग~~तोंग~~टिंग~~तोंग! दाराची बेल वाजली. जिची एवढी आतुरतेनी वाट बघत होते ती अलका आली. आम्ही कधी एकमेकींना बिलगलो ते समजलच नाही. पण माझ्या डोक्यात मात्र पाणी आणि नजर प्रतिमावर होती. जणू माझे डोळे अलकाला विचारात होते, " हे असं काय झालं ग? मी माझं लग्न झाल्यावर अमेरिकेत निघून गेल्यामुळे हिच्या बाबतीतलं माझ्या काही कानावर आलच नाही. सो sad - खूप वाईट वाटतं.